

«Η Ελλάδα δεν είναι κοσμικό κράτος»

Η όλη ιστορία, τόσο σε φαντασιακό όσο και σε πραγματικό επίπεδο, αποτελεί απόδειξη της μάχης της λογικής με τον παραλογισμό, των πανανθρώπινων δικαιωμάτων κόντρα στο σάπιο σύστημα, της νομικής επιστήμης που μάχεται για την αντικειμενικότητα κόντρα στη δικαιοσύνη στην πράξη, που δημιουργεί τη δική της πραγματικότητα, υπονομεύοντας κάποιες φορές βασικές έννοιες δικαίου και σεβασμού της διαφορετικότητας. Η όλη ιστορία στόχευε από την πλευρά μας, να προστατέψει το δικαίωμα στη θρησκευτική πίστη καθώς και στη δίκαιη δίκη, χωρίς προκαταλήψεις και ταμπού.

Το Σύνταγμα, για ακόμα μια φορά δυστυχώς, δεν έφτασε να συγκινήσει σε τέτοιο βαθμό τους δικαστικούς λειτουργούς και ειδικά την επιτροπή διαχείρισης του δικαστικού μεγάρου τόσο των ποινικών δικαστηρίων της Θεσσαλονίκης όσο και των διοικητικών, ώστε να κάνει τα γεμάτα απορία μάτια τους, να βουρκώσουν μπρος στην αγωνία κάποιων ανθρώπων να δηλώσουν ότι καταπατώνται βασικά δικαιώματα ανθρώπινης αξιοπρέπειας και έκφρασης. Και μιλάω για τα γεμάτα απορία μάτια των δικαστών, οι οποίοι μας ακροάστηκαν στα πολιτικά δικαστήρια, γιατί δεν πίστευαν ότι τους έλαχε και αυτό στη δικαστική τους καριέρα.

Τρεις δικηγόροι, ενεργοί πολίτες και μέλη τότε πολιτικού φορέα λειτουργούντα με αμεσοδημοκρατικές δομές, τους έθεσαν αυτό που απεύχονταν, αυτό που φέρνει ένα λογικό όν απέναντι στον εαυτό του και το διατάσσει να ξεπεράσει τη μικρότητα της ύπαρξής του και των συντηρητικών προσχώσεων που τόσα χρόνια φρόντισε να επιτρέψει να το γεμίσουν.

Ζητήσαμε δηλαδή την καθαίρεση των θρησκευτικών συμβόλων, παρατύπως ή και παρανόμως ανηρτηθέντων εντός των δικαστικών αιθουσών, σε βάρος της αντικειμενικότητας και της ίσης

μεταχείρισης των πολιτών.

Και τι δεν επικαλεστήκαμε για να κάμψουμε το τοίχος των βλεμμάτων που κυριαρχούσαν στο γραφείο του Αρεοπαγίτη και Προέδρου του Συμβουλίου Διεύθυνσης του Εφετείου Θεσσαλονίκης: το άρθρο 3 του Συντάγματος και την επικρατούσα θρησκεία που έπεται των ρυθμίσεων του πολιτεύματος σε αντίθεση με προηγούμενα Συντάγματα και τείνει προς ένα σύστημα αμιγούς χωρισμού εκκλησίας – κράτους· ότι η απόλαυση των θρησκευτικών ελευθεριών έχει πάψει από το 1975 να έχει παρακολουθηματικό χαρακτήρα· ότι οι εξουσίες, της δικαστικής συμπεριλαμβανομένης, πηγάζουν από το Λαό και όχι από το θεό· ότι η διάκριση της επικρατούσης από τις άλλες θρησκείες είναι διάκριση που επιτρέπει διαφοροποιήσεις μόνο σε θεσμικό – οργανωτικό επίπεδο των θρησκευτικών κοινοτήτων στην Ελλάδα και δεν είναι δυνατόν αυτή η διαφοροποίηση να υπαχθεί σε επίπεδο θεμελιωδών δικαιωμάτων καθώς η θρησκευτική ελευθερία, περιεχόμενη στο δεύτερο μέρος του Συντάγματος, ανήκει στα «Ατομικά και Κοινωνικά Δικαιώματα», τα οποία είναι αδιαπραγμάτευτα και δεν υπόκεινται σε αναθεώρηση (άρθρο 110§1) ή σε αναστολή (48§1Σ). Τους είπαμε άλλωστε ότι σε ένα πολιτισμένο κράτος δικαίου και ευνομίας, καμία διάκριση λόγω πεποιθήσεων και δη θρησκευτικών δεν επιτρέπεται καθώς το Κράτος Δικαίου είναι εκεί για να περιχαράκωνει το σκληρό πυρήνα των υπερσυνταγματικών δικαιωμάτων (supraconstitutionnalité). Τέλος τους αναφέραμε ότι αυτό το σφιχταγκάλιασμα Εκκλησίας – Κράτους που αντιτίθεται στη βούληση και την προοπτική που θέτει ο συντακτικός νομοθέτης αποτελεί μία δυνατή διαπλοκή σε βάσεις προκαταλήψεων και συνηθειών που δε βοηθούν την πρόοδο στο τομέα της έκφρασης των πολιτών και της απόδειξης της απαγκίστρωσης της πολιτείας από κατεστημένες τερατόμορφες πρακτικές.

Το δυνατό μας χαρτί το βγάλαμε στο τέλος. Εκτός του ότι η ανάρτηση σταυρών, εικόνων, κομποσχοινιών και άλλων θρησκευτικών και τελετουργικών συμβόλων εντός των αιθουσών και των γραφείων των Δικαστικών μεγάρων, προσβάλλει μία δέσμη

συνταγματικών εγγυήσεων και ατομικών ελευθεριών, όπως η ισότητα όλων των ανθρώπων καθώς και η ίση αξία αυτών, τολμήσαμε να επικαλεστούμε τις ίδιες της πηγές του Δικαίου, τους νόμους και τον κανονισμό οργάνωσης και λειτουργίας του Δικαστικού μεγάρου. Σε κανένα σημείο δεν αναφέρεται η υποχρεωτικότητα ή έστω η δυνατότητα σε οποιονδήποτε να αναρτά εικόνες και σύμβολα πίσω από το κεφάλι του δικαστή, σαν προέκταση αυτού με το άυλο, το οποίο άλλοι δέχονται ότι εξουσιάζει τα πάντα και άλλοι όχι. Μα, αν δεν προβλέπετε σε κάποιο νόμο ή σε κάποια διάταξη, πώς είναι δυνατόν να αυθαιρετεί κάποιος και μάλιστα δικαστές και υπάλληλοι, γράφοντας το νόμο στα παλιά τους τα παπούτσια; Καμιά νομοθετική έδραση δεν υπάρχει και μάλιστα αυτή η τακτική χρονολογείται στο λουδοβίκειο και μεταλουδοβίκειο γαλλικό κράτος, το οποίο καθιέρωσε την ανάρτηση θρησκευτικών συμβόλων στα δικαστήρια. Η Πέμπτη γαλλική Δημοκρατία τα αφαίρεσε, εμείς όμως, σαν πιστοί ακόλουθοι των αυταρχικών καθεστώτων, συνεχίζουμε να στολίζουμε τις δικαστικές αίθουσες με σύμβολα που επέβαλαν άλλοι και σίγουρα όχι το κράτος δικαίου και η ίση μεταχείριση από τη Δικαιοσύνη των προσφευγόντων σε αυτήν.

Τελικά το ερώτημα παραμένει: η δικαστική λειτουργία και η απονομή δικαιοσύνης πηγάζει από το λαό ή από το θεό στην Ελλάδα της ηθικής, επιστημονικής και πολιτισμικής έκπτωσης;

Ακόμα και τον ίδιο το Χριστιανισμό επικαλεσθήκαμε, ο οποίος δε θα δεχόταν σε καμία περίπτωση την κοσμική μεταφορά της υπέρτατης εξουσίας του θεού του. Ντροπιάζει το Χριστιανικό θεό η ανάρτηση συμβόλων του σε ένα ανθρώπινο κατασκεύασμα γεμάτο αδυναμίες και λάθη, είπαμε. Τίποτα δεν κρίθηκε ικανοποιητικό για την επιτροπή των δικαστών, των υπαλλήλων του δικαστικού μεγάρου και του δικηγορικού συλλόγου, παριστάμενοι όλοι αυτοί από τους εκπροσώπους τους, ώστε να πράξουν το αυτονόητο. Επικαλεστήκαμε και τον Αλεβιζάτο και το Μανιτάκη αλλά τι να μας πουν κι αυτοί, μπρος στην πολιτική πίεση που κυριαρχεί του δικαίου και κυρίως των πράξεων των δικαστών που συμπτωματικά έχουν και σημαντική πολιτική διάσταση.

Έτσι λοιπόν, οι Επιτροπές διαχείρισης των δύο δικαστικών μεγάρων φέρθηκαν έξυπνα. Αφού βεβαίως αρνήθηκαν να δουν το ζήτημα στην ουσία του και με τη σύμφωνη γνώμη του τότε προέδρου του Δικηγορικού Συλλόγου, εξέχοντος μέλους του ΣΥΡΙΖΑ, συμφώνησαν όλοι μαζί και ο Πρόεδρος του Συλλόγου, να παραπεμφθεί το ζήτημα στον Υπουργό Δικαιοσύνης, καθώς το θέμα ήταν μείζον και πώς να σήκωναν ένα τέτοιο βάρος; Εμείς πώς το σηκώσαμε, αναρωτηθήκαμε μέσα μας; Ή μήπως αν και όλοι μας ασκούμε τα καθήκοντά μας στον ίδιο τόπο και στα ίδια κτήρια, άλλοι θίγονται περισσότερο και άλλοι λιγότερο ή καθόλου από τη δίχως άλλο προσβολή ανθρωπίνων δικαιωμάτων, που αποκαλύπτεται στην περίπτωσή μας; Έτσι λοιπόν, τόσο η Επιτροπή των πολιτικών δικαστηρίων, με τη σύμφωνη γνώμη του αριστερού Προέδρου του δικηγορικού συλλόγου Θεσσαλονίκης, ο οποίος κατάφερε να μη μας στηρίξει ο Σύλλογος στο εύλογο νομικά και λογικά αίτημά μας, ενώ ουδέποτε συζητήθηκε το ζήτημα στο δικηγορικό σύλλογο, αφού όλως τυχαίως δεν υπήρξε απαρτία του αριστεροκρατούμενου συλλόγου μας, όσο και τα διοικητικά δικαστήρια, μας απάντησαν με γενικότητες σύνδεσης των θρησκευτικών συμβόλων με την παράδοσή μας και βέβαια λόγω σοβαρότητας του θέματος, μας παρέπεμψαν στον υπουργό Δικαιοσύνης.

Τελικά και λόγω παράλειψης απάντησης και του Υπουργού προσφύγαμε στο ΣτΕ και στο δημοκράτη Πρόεδρό του Κο Ρίζο , αν και φανταζόμασταν την ετυμηγορία. Ενώ λοιπόν παραστάθηκε για εμάς συνάδελφος από την Αθήνα και ενώ η μία εκ των τριών προσφευγόντων, η οποία υπέγραφε και το δικόγραφο, είχε μόλις γεννήσει, αιτήθηκε ο συνάδελφος να αναβληθεί η υπόθεση ώστε να παρασταθεί και η υπογράφουσα δικηγόρος αυτοπροσώπως, ο διορισμένος από την κυβέρνηση Πρόεδρος απάντησε: **«Δε φτάνει που ζητάνε αυτά που ζητάνε, ζητάνε και αναβολή;»**

Στην ουσία της υπόθεσης, δικαιολογήσαμε το έννομο συμφέρον μας, καθώς οι δικαστικές αίθουσες αποτελούν το δεύτερο σπίτι μας, εκεί ζούμε και βγάζουμε τα προς το ζειν, εκεί υπερασπιζόμαστε τους ελλειμματικούς συνανθρώπους μας μπρος στον παντοδύναμο δικαστή και την εικόνα του θεού. Αναφερθήκαμε

στην προσβολή της προσωπικότητάς μας καθώς και οι τρεις, ενεργοί πολίτες που διεκδικούμε την κάθε ημέρα μας και δε μας χαρίζεται τίποτα, ανήκουμε σε διαφορετικές θρησκείες αλλά συμφωνούμε όλοι και ο δηλώσας χριστιανός, ότι τέτοιες ενέργειες στολισμού του δικαστικού μεγάρου, μας προσβάλλουν άπαντες. Βεβαίως, η άρνηση της επιτροπής να αφαιρέσει τα σύμβολα αποτελεί διοικητική πράξη και όχι δικαστική και ως εκ τούτου το ΣτΕ όφειλε να δει την ουσία του θέματος και να αποφανθεί επί του θέματος. Εξάλλου ένα πολιτισμένο κράτος, αν θέλει να λέγεται τέτοιο, πρέπει να σέβεται την ΕΣΔΑ και το άρθρο 9 που προστατεύει τη θρησκευτική ελευθερία. Η αίτησή μας στο Συμβούλιο της Επικρατείας ανέφερε σαφώς ότι η απονομή της δικαιοσύνης αποτελεί υποχρέωσή μας, ως λειτουργοί της και υποστηρικτές της δημοκρατίας. Άλλωστε, εφόσον όλοι οι πολίτες δικαιούνται να αναπτύσσουν ελεύθερα την προσωπικότητά τους, εμάς μας φαίνεται μεροληπτική η παράτυπη και παράνομη ανάρτηση συμβόλων στο δημόσιο τόπο, όπου εργαζόμαστε και στον οποίο ή θα έπρεπε να υπάρχουν όλα τα θρησκευτικά σύμβολα όσων το αιτούνταν ή σύμφωνα με εμάς θα έπρεπε να αφαιρεθούν οι μαζικά αγορασμένες εικόνες από μαγαζιά εκκλησιαστικών ειδών που πλουτίζουν από τα θρησκευτικά θύματα.

Κάπου εκεί παρεμβλήθη και ο Αρχιεπίσκοπος Πειραιώς Σεραφείμ, γνωστός για τις ακραίες του θέσεις, ο οποίος, με ένα γενικό και άκρως άοριστο ως προς το έννομο συμφέρον της παρέμβασής του δικόγραφο, ζήτησε να εμπλακεί στην υπόθεση. Η ανεργμάτιστη λογική της δικανικής του σκέψης κατέληξε σε μία θλιβερή διαπίστωση, που μας προκάλεσε τρόμο και εν μέρει δικαιολογεί τη γεικότερη επέλαση της συντηρητικής βίαιης δεξιάς. **Το δικόγραφο του Σεραφείμ αναφέρει ότι «Η Ελλάς δεν είναι κοσμικό κράτος».** Και τότε τι είναι; Είναι μια νεοϊσλαμιστικού τύπου δημοκρατία όπου η θρησκεία αποτελεί το άλλοθι των πνευματικά ευνουχισμένων που δεν έχουν ανοίξει ένα βιβλίο στη ζωή τους, δεν έχουν πάει να ζήσουν μία ημέρα σε ένα σπίτι στο εξωτερικό, παρά σταυροκοπιούνται υστερικά όλη την ημέρα στα λεωφορεία μόλις περάσουν ένα μπετονένιο ανθρώπινο δημιούργημα; Ρώτησαν τον θεό αν θέλει να κυριαρχεί η επίδειξη και η μισαλλοδοξία

από τον εσωτερισμό, την αγάπη και την ταπεινότητα του Χριστιανισμού; Όλες αυτές οι αοριστίες του δικογράφου του Σεραφείμ θα μπορούσαν να νικήσουν τη λογική και τη νομικά άρτια επιχειρηματολογία της αίτησής μας; Μιας αίτησης, η οποία δεν αποτελούσε για μας, τίποτα άλλο παρά μία αντανάκλαση της προάσπισης των δικαιωμάτων κάθε αδυνάμου, των μεταναστών παντός γένους και σε κάθε χώρα, των χιλιάδων πνιγμένων στα νερά του Αιγαίου, που αφού τους καταστρέψαμε τις χώρες, πουλώντας τους ότι όπλο παράγουμε στην ΕΕ και θάβοντας όλα τα απόβλητά μας στα χώματά τους, τους οδηγήσαμε σε μαζικούς υγρούς τάφους, αυτούς και τα παιδιά τους. Προάσπιση κάθε μειονότητας που η άμορφη, απαίδευτη πλειοψηφία καταπιέζει γιατί δεν ανέχεται το διαφορετικό, κάθε ανθρώπου με αναπηρία που η κοινωνία τον απομονώνει μέχρι να εξοντωθεί. Και ο πιο νοήμων άνθρωπος καταλαβαίνει ότι η μισαλλοδοξία είναι χαρακτηριστικό αυτών που διεκδικούν μοναδικότητα και υπερίσχυση σε βάρος του άλλου. Η ίση αντιμετώπιση των πάντων είναι απλά θεμέλιο της αλληλοκατανόησης και της συνδημιουργίας. Αυτή η παιδική, απλή συλλογιστική φαντάζει σαν λόγος προς εξορκισμό τόσο για το Σεραφείμ (που έτσι κι αλλιώς δε μας αφορά στην Αίτησή μας στο ΣτΕ) όσο κυρίως για τους δικαστές που οφείλουν να υπερασπίζονται τους λίγους διαφορετικούς μιας δημοκρατίας.

Και κλείνω έτσι την προηγούμενη παράγραφο για να οδηγηθώ στην απόφαση του ΣΤΕ και στη συλλογιστική του Προέδρου του Σωτηρίου Ρίζου, ο οποίος βεβαίως μαζί με το υπόλοιπο δικαστήριο αποφάσισαν να απορρίψουν την αίτησή μας, κατά βάση για τυπικούς λόγους, χωρίς να αγγίξουν το θέμα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και του παράτυπου της ανάρτησης των θρησκευτικών συμβόλων εντός των δικαστικών αιθουσών. Εξάλλου μία τέτοια κρίση αποζητά οξυμένο πνεύμα και πανανθρώπινη κουλτούρα. Αφού λοιπόν ο εισηγητής της υπόθεσης, πάρεδρος Κος Μάζος, εισηγήθηκε ν' απορριφθεί η παρέμβαση του Σεραφείμ ως μη έχουσα κανένα έννομο συμφέρον προς τούτο, καθώς ενεργεί εκτός του γηπέδου επιρροής του, καθώς εμείς καταθέσαμε την αίτηση μόνο για τη Θεσσαλονίκη και αυτός από τον Πειραιά δεν έχει καμία

σχέση ούτε με την υπόθεση, ούτε με τη Θεσσαλονίκη, το Δικαστήριο, με πρωτοστατούντα τον Πρόεδρό του, **έκανε δεκτή την παρέμβαση του Σεραφείμ επειδή έκρινε ότι έχει ηθικό έννομο συμφέρον. Αγνόησε δηλαδή τον εισηγητή. Τι σημαίνει ηθικό συμφέρον;** Σε τι κράτος ζούμε; Γιατί έχουμε τους νόμους και το Σύνταγμα; Για να δικαιολογούμε δικαστικές επιλογές με έρεισμα το γενικόλογο ηθικό συμφέρον; Και το νομικό θεμέλιο της αίτησής μας που αναφέρεται σε συγκεκριμένα νομικά και ουσιαστικά γεγονότα; Στο καλάθι των αχρήστων μπρος σε ευφάνταστες ετυμηγορίες δικαστηρίων. Με την ευλογία προέδρου και κυβέρνησης, που αμφότεροι απαξίωσαν το αίτημά μας, χωρίς μάλιστα ουσιαστική επιχειρηματολογία. Μάλιστα, η απόφαση του ΣτΕ ανέφερε ότι οι αποφάσεις των Επιτροπών Διαχείρισης των μεγάρων αν και προερχόμενες από Επιτροπές στις οποίες συμμετέχουν ο Πρόεδρος του Δικηγορικού Συλλόγου και δικαστικών υπαλλήλων και αν και αφορούν σε διοικητικές κρίσεις και όχι δικαιοδοτικές, το ΣτΕ απεφάνθη ότι συνεχίζουν να είναι δικαστικές αρχές, η συμμετοχή πολιτών μη δικαστών σε αυτές δεν επηρεάζει το χαρακτήρα τους και ως εκ τούτου δε χωρά αίτηση ακύρωσης σε αυτές. Δηλαδή, η απόφαση των επιτροπών δεν είναι διοικητική απόφαση αλλά δικαστική και για αυτό κακώς καταθέσαμε αίτηση ακύρωσης στο ΣτΕ.

Ένας δε εκ των βασικών λόγων απόρριψης της αίτησής μας, ο οποίος αποδεικνύει και τη σοβαρότητα αντιμετώπισής της από τα Δικαστήρια ήταν και το γεγονός ότι δεν είχαμε έννομο συμφέρον που να βλάπτεται καθόσον δεν αποδείχθηκε προαποδεικτικώς ότι ήμασταν δικηγόροι. Η μόνη σφραγίδα, σύμφωνα πάντα με το ΣτΕ της δικηγόρου που υπέγραψε το δικόγραφο με τον αριθμό μητρώου της στο δικηγορικό σύλλογο Θεσσαλονίκης, δεν αποδείκνυε ότι είναι δικηγόρος και ως εκ τούτου, με αμφισβητούμενη της ιδιότητά μας ως δικηγόροι, δεν είχαμε έννομο συμφέρον αν προσφύγουμε κατά της απόφασης της Επιτροπής διαχείρισης δικαστικών μεγάρων. **Ενώ λοιπόν ο Σεραφείμ είχε ηθικό συμφέρον να παρέμβει, εμείς ακόμα αναρωτιόμαστε εάν είμαστε δικηγόροι.**

Κάπως έτσι έκλεισε η απόφαση, με απόρριψη της αίτησής μας και

καταδίκη μας σε δικαστικά έξοδα. Και μάλιστα, ο κυρίως θιγόμενος, το Ελληνικό Δημόσιο, δικαιούτο βάσει απόφασης 460 ευρώ ενώ ο Σεραφείμ 640 ευρώ. Είναι δυνατόν να επιδικάσθηκε δικαστική δαπάνη μεγαλύτερη στο Σεραφείμ απ'ότι στο Δημόσιο; Με ποια λογική; Το Δημόσιο υπολείπεται της Εκκλησίας;

θα έλεγε λοιπόν κανείς, με αφορμή σκέψης μια δικαστική απόφαση, δεδομένων και των κρουσμάτων ανόδου δεξιών, συντηρητικών και ακροδεξιών πολιτικών δυνάμεων στο προσκήνιο, ότι η επικρατούσα κατεστημένη λογική, που μας οδήγησε στην πνευματική και οικονομική μας παρακμή αρνείται να ασκήσει αυτοκριτική και να ξεπεράσει τον εαυτό της. Ωστόσο εμείς θα παλεύουμε για το φως κόντρα στο σκοτάδι τέτοιων πολιτικών καθώς και της παραβίασης πανανθρώπινων αρχών όπως αυτών της αντικειμενικότητας, της δίκαιης μεταχείρισης κάθε ανθρώπου και του σεβασμού στη διαφορετικότητα ως αρχή ευνομίας και ευημερίας.